

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΓ'Υ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ἡ Μηλιά, ἡ τολμηρὴ καὶ μιζήκορη τοῦ ψαρῶ Νικόλα Ντερρῦ, καθὼς περιπλανιόταν μιά μέρα στὴ θραχώδη ἀκτὴ πού ἀπλωνότανε μπρὸς στὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα πού ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς μεγάλου κι' ἀπρόσιτου βράχου. Ἡ Μηλιά μπαίνει ἔτσι μέσα στὸν βράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγυρίζει στὸ σπίτι της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι της. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα πού εἶχε βγῆ στὸ ψάρεμα μὲ τρικυμία καὶ συγχρόνως ἡ μητέρα της ἀρρωσταίνει βαρειά.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ κατάστασις τῆς μητέρας τῆς Μηλιάς χειροτέρευε ξαφνικά κ' ἡ φτωχὴ γυναίκα εἶχε κρεβάτωθῆ πάλι, σβύνοντας ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

Μιά μέρα, τέλος, ἡ κυρὰ Ἀγγελικὴ ἔφερε τὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος κοινώνησε τὴ χήρα, πού εἶχε πάψει καὶ νὰ μιλά. Ἐπειτα ἡ γρηὰ αὐτὴ γειτόνισσα ἔβγαλε ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς ἐτοιμοθάνατης τὰ παιδιά. Κατόπιν τὰ ξαναφώναξε πάλι καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἐλάτε νὰ φιλήσετε γιὰ τελευταία φορὰ τὴ μητέρα σας πού πέθανε...

Ὅταν ἡ Μηλιά φίλησε τὸ καταπαγωμένο μέτωπο τῆς μητέρας της καὶ εἶδε τὰ μάτια της κλειστά, κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ τὰ ἀνοιγε ποτὲ πειὰ.

Μετὰ τὴν κηδεῖα, γύρισαν ὅλοι στὸ σπίτι. Ἡ κυρὰ Ἀγγελικὴ ἔβαλε τὰ παιδιά στὴν καμαρούλα τους καὶ τοὺς εἶπε νὰ σταθοῦν ἐκεῖ ἡσυχᾶ... Στὸ ἄλλο δωμάτιο ἦσαν μερικοὶ χωρικοὶ καὶ χωριάτισσες καὶ κουβέντιαζαν...

Σὲ κάποια στιγμή μάλιστα ἡ Μηλιά ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς κακῆς ταβερνιάρισσας, ἡ ὁποία ἔλεγε:

— Αὐτὰ τὰ παιδιά θὰ μείνουν τώρα ἔτσι στὸ δρόμο...

Ἐνας ἀνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἡ Μηλιά εἶχε δεῖ προηγουμένως γιὰ πρώτη φορὰ κι' ὁ ὁποῖος ἔλεγε πὼς εἶνε ἐξάδελφος τοῦ πατέρα της, ἀπάντησε:

— Θὰ πουλήσουνε τὸ σπίτι... Ἀλλὰ μὲ τὰ λεφτὰ πού θὰ πάρουν δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ζήσουν...

Τότε ἡ ταβερνιάρισα ξυναεῖπε:

— Ἐγὼ, ἂν θέλῃς, παίρνω κοντὰ μου τὸ κορίτσι... Πάρε καὶ σὺ τὸ ἀγόρι... Θὰ τὰ θάλουμε νὰ δουλέψουν καὶ γερὰ μάλιστα.

— Νὰ μὴ χτυπᾶς ὅμως τὴ Μηλιά, γιὰτὶ δὲν εἶνε συνηθισμένη στὸ ξύλο! εἶπε στὴν ταβερνιάρισα ἡ κυρὰ Ἀγγελικὴ.

— Δὲν πειράζει, θὰ τὴν κάνω ἐγὼ νὰ συνηθίσῃ! ἀπάντησε ἡ μοχθηρὰ ἐκείνη γυναίκα.

— Τούλάχιστον τὸ Γιαννάκη πού εἶνε τόσο μικρὸς, μὴ τὸν κακομεταχειριστῆς ἐσύ! εἶπε πάλι ἡ κυρὰ Ἀγγελικὴ στὸν ξάδερφο τοῦ Ντερρῦ.

— Φτάνει νὰ δουλεύῃ! ἀπάντησε ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος πού δὲν φαινόταν διόλου καλύτερος ἀπὸ τὴν ταβερνιάρισα. Θὰ τὸν πάρω αὔριο τὸ μεσημέρι...

— Κυρὰ Ἀγγελικὴ, ρώτησε τότε ἡ ταβερνιάρισα, μπερεῖς νὰ μοῦ φυλάξης τὴ Μηλιά ὡς αὔριο;

— Τώρα κοιμούνται καὶ τὰ δυὸ ἀποκρίθηκε ἡ καλὴ γρηὰ. Ὅταν θὰ φύγουμε, θὰ κλειδώσω τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ κι' αὐτὸ φθάνει...

Καί, πραγματικά, ὅταν ἔφυγε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, κλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ πίσω της. Ἐτσι τὰ δυὸ παιδιά εἶχαν μείνει μόνα τους.

Ἡ Μηλιά πού εἶχε ἀκούσει, ὅλη τὴν προηγουμένη κουβέντα, τὰ εἶχε πειὰ χαμένα... Σὲ λίγο ὅμως ἀνέκτησε τὴν ψυχραιμία της κι' ἄρχισε νὰ σκέφτεται τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ...

Τί; Θὰ τοὺς ἐχώριζαν; ... Ὁχι!... Καλύτερα νὰ πᾶνε νὰ πνιγοῦν στὴ θάλασσα καὶ νὰ θροῦν τοὺς γονεῖς των... Ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὴν τρόμαζε τὴ δυστυχισμένη Μηλιά... Ἡ θάλασσα ἦτανε τόσο βαθεῖα... Καί, καθὼς ἔλεγε ὁ Μαρτίνος, ὁ σύντροφος τοῦ πατέρα της, τόσο κακιὰ!...

Τί νὰ κάνῃ; Νὰ ἀφήσῃ νὰ τῆς πάρουν τὸ Γιαννάκη; Καὶ νὰ γίνῃ ὑποθήκη τοῦ μισοῦ μέρους ἐκείνης ταβερνιάρισσας; Ὁχι... Ποιὸ!

Ποιὸ!

Τότε θυμήθηκε ὅτι ἡ μητέρα της τῆς μιλοῦσε συχνὰ γιὰ μιά ἀδελφή της, τὴ θεία Κατερίνα, ἡ ὁποία ὑπηρετοῦσε στὸ σπίτι μιᾶς πλούσιας κυρίας στὸ Παρίσι, καὶ τοὺς ἔλεγε:

«Ἄ, ἡ θεία σας εἶνε πολὺ καλὴ... Ἄν σᾶς ἔβλεπε, θὰ σᾶς ἀγαποῦσε σὰν παιδιὰ της...»

Γιατὶ τάχα νὰ μὴν πᾶνε νὰ τὴ θροῦνε; Ἀλλὰ πὼς; Ἄν ἔφευγαν, θὰ τοὺς ἐπιαναν καὶ θὰ τοὺς γύριζαν διὰ τῆς βίας πίσω... Ἄν δὲν ἔφευγαν πάλι χειρότερα...

Κι' ἔξαφνα ἡ Μηλιά συλλογίστηκε τὸ βράχο της, τὸ παλάτι της... Ἄ! νὰ μιά λαμπρὴ ἰδέα!... Ἐκεῖ, θὰ μπορούσαν νὰ κρυφτοῦν ὅσον καιρὸ ἤθελαν καὶ ὕστερα, ἀφοῦ πειὰ θὰ τοὺς νόμιζαν χαμένους ἢ πνιγμένους, θὰ ξεκινούσαν γιὰ τὸ Παρίσι καὶ θὰ πήγαιναν στὴ θεία Κατερίνα, πού θὰ τοὺς δεχόταν μὲ ἀνοιχτὴ ἀγκυλιά!... Τί ὠραία ἰδέα!...

Χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ ξημερώσῃ, ἡ Μηλιά ξύπνησε τὸ Γιαννάκη καὶ τοῦ φόρεσε τὰ καλύτερὰ του ρούχα. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Ἐπειτα, ἔπῃρε ὅ,τι φαγώσιμο θρῆκε στὸ σπίτι της — λίγο ψωμί, λίγο λαρδί καὶ λίγο τυρὶ — καὶ τὰ ἔβαλε σ' ἕνα καλάθι.

Ἐπειτα, ἡ Μηλιά συλλογίστηκε καὶ τὸ μικρὸ της «θησαυρὸ». Κάθε φορὰ πού ὁ πατέρας της πουλοῦσε τὰ ψάρια του σὲ καλὴ τιμὴ συνήθιζε νὰ δίνῃ στὴν κόρη του λίγες δεκάρες, τίς ὁποῖες ἐκείνη ἔρριχνε στὸν κουμπάρῳ της. Ἡ μητέρα της δὲν τὴν εἶχε ἀφήσει ποτὲ νὰ τὸν σπάσῃ, ἀκόμα καὶ στίς δύσκολες ἡμέρες, τότε πού δὲν εἶχαν νὰ φᾶνε. Ἀλλὰ σήμερα ἡ περιστάσις ἦταν ἀκόμα πιὸ σοβαρὴ... Ἡ Μηλιά ἔσπασε τὸν κουμπάρῳ καὶ μὲ μιᾶς τῆς φάνηκε ὅτι πλούτισε... Εἶχε θρεῖ μέσα τριάντα φράγκα... Μιά ὀλόκληρη περιουσία... Καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὴν ξεχάσῃ.

— Ἐλα, πᾶμε! εἶπε στὸν Γιαννάκη.

Ἄνοιξε τὸ παράθυρο πού ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπο, κατέβασε πρῶτα ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀδελφὸ της, κατέβηκε ὕστερα κ' ἡ ἴδια, πέρασαν μαζί τὸν φράχτη τοῦ κήπου καὶ θρέθηκαν στὴν ἀκρογιαλιά.

— Ποῦ θὰ πᾶμε; ρώτησε ὁ Γιαννάκης.

— Στὸ παλάτι μου, ἀπάντησε ἡ Μηλιά.

Χωρὶς νὰ ρωτήσῃ τίποτε ἄλλο, τόσο συνηθισμένος ἦταν νὰ τὴν ἀκούῃ καὶ νὰ τὴν πιστεύῃ σ' ὅ,τι κι' ἂν τοῦ ἔλεγε, ὁ Γιαννάκης ἀκολούθησε τὴν ἀδελφή του... Σὲ κάποια στιγμή, ὁ ἀνεμος ἄρπαξε τὸ σάλι τῆς Μηλιάς καὶ τὰ δυὸ ἀδέλφια ἔτρεξαν νὰ τὸ πιάσουν, πηδῶντας καὶ γελῶντας. Ἐτσι ἡ φυγὴ τους μεταβαλλόταν σιγά-σιγά σὲ διασκεδαστικὸ περίπατο...

Ἀλλὰ ὅσο προχωροῦσε ἡ νύχτα, τόσο πιὸ πυκνὸ γινόταν τὸ σκοτάδι κι' ὁ Γιαννάκης φοβόταν. Μὲ τὸ ἕνα τοῦ χέρι κρατοῦσε τὰ παπούτσια του καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴν ἀδελφή του. Καὶ κάθε τόσο τὴ ρωτοῦσε μ' ἀγωνία:

— Κοντεύουμε νὰ φθάσουμε;

Τέλος ἔφθασαν μπρὸς στὸ Μεγάλο Βράχο. Παρ' ὅλη τὴν πεποίθησι πού εἶχε στὴ Μηλιά, ὁ Γιαννάκης δειλίασε, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἔπρεπε νὰ μπουὺν μέσα σ' αὐτὸν καὶ κάθησε στὴν ἄμμο, μὴ θέλοντας μὲ κανένα τρόπο νὰ προχωρήσῃ. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Μηλιά ἔβγαζε τὴν ἄμμο πού σκέπαζε τὴν τρύπα, ἡ ὁποία ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ βράχου.

— Ἐλα, γιὰτὶ θὰ μᾶς προφτάσῃ ἡ θάλασσα! τοῦ φώναξε σὲ λίγο, ὅταν τελείωσε τὴ δουλειὰ της.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ μικρὸς δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ περάσῃ πρῶτος στὸν ὑπόγειο διάδρομο, μῆκε πρῶτη ἐκείνη λέγοντάς του:

— Πιάσου καλὰ ἀπὸ τὰ πόδια μου!

Ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ μήπως μείνῃ μόνος ὁ Γιαννάκης, πιάστηκε ἀπὸ τὰ πόδια τῆς ἀδελφῆς του,

ή όποια τόν έσυρε με κόπο και τόν τράβηξε ως την άλλη άκρη της τρύπας. Η Μηλιά ξαναγύρισε και πάλι για να πάρη τὸ καλάθι με τὰ φαγητά, βοήθησε τὸν ἀδελφό της ν' ἀνεβῆ τὴν πέτρινη σκάλα και μπήκαν και οἱ δυὸ μέσα στὴ σπηλιά τοῦ θράχου.

Τὸ φεγγάρι εἶχε πειὰ ἀνατείλει και ἡ ἀχτίνες του, μπαίνοντας ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς, φώτιζαν τὸ μαγικὸ παλάτι... Ἡ Μηλιά ἔνοιωσε τότε τὴν εὐχαρίστησι, ὥστε γονάτισε, ἔβαλε και τὸ Γιαννάκη νὰ γονάτιση πλάι της και εἶπαν μαζί τὴν προσευχή τους. Κατόπιν, τὰ δυὸ ὄρφανά, ἐξαντλημένα ἀπὸ τὴν κούρασι, ξαπλώθηκαν ἀπάνω στὴν ἄμμο και κοιμήθηκαν θαθεῖα.

Ὅταν ξύπνησαν, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου πλημμύριζε τὴ σπηλιά τους... Βγήκαν στὴν εἴσοδό του και κύτταξαν ἔξω... Ἡ θάλασσα πού εἶχε ξαναγυρίσει, ἀπλωνόταν ὡς τοὺς θράχους, γαλήνια.

Χαρούμενα γιὰ τὴ σωτηρία τους τὰ δυὸ παιδιὰ προγευματίσαν με πολλὴ ὄρεξι... Μελαγχόλησαν ὅμως σὲ λίγο, κυθῶς ἀναλογίστηκαν τὸ τραπέζι τοῦ σπιτιοῦ τους, στὸ ὁποῖο καθόντουσαν ἄλλοτε τέσσερες... Ὁ πατέρας τους πέθινε πρῶτος, ἔπειτα κ' ἡ μητέρα τους... Καὶ τώρα εἶχανε μείνει μόνα, διωγμένα ἀπὸ τὸ σπιτί τους, ἔρημα μέσα στὸ παλάτι τοῦ θράχου, πού ἦταν θέβαια ὠραῖο, ἀλλὰ παραπολὺ μεγάλο γιὰ τὰ δυὸ ὄρφανά, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν πειὰ ἐκείνους πού ἀγαποῦσαν.

— Γιατί ἤρθαμε ἐδῶ ; εἶπε με παράπονο ὁ Γιαννάκης στὴν ἀδελφή του. Δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου. Δὲν ἔχουμε οὔτε κρεβάτι, οὔτε πιάτα, οὔτε κουτάλια, οὔτε σούπα...

Τότε ἡ Μηλιά τοῦ ἀπάντησε ὅτι εἶχαν καταφύγει στὸ θράχο, γιὰ τὴν κακὴ ταβερνιάρισα σκόπευε νὰ τοὺς χωρίση και νὰ τοὺς κἀν δυστυχισμένους τὸν ἕνα μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο.

— Ὁχι ! Ὁχι ! Δὲν θὰ σ' ἀφήσω ποτέ, Μηλιά μου ! φώναξε ὁ μικρός. Ἄς μείνουμε καλύτερα ἐδῶ. Ἐσὺ ξέρεις ἀπ' ὅλα, και θὰ μπορέσης νὰ μυγερῆσης και σούπα πού θὰ τὴν τρῶμε μαζί... Μόνο πού δὲν θάχουμε κρεβάτι... Ὁ ἄμμος δὲν εἶνε μαλακὸς σὰν τὰ στρώματά μας... κι' ἀπόψε κρύωνα χωρὶς σκέπασμα...

Ἀλήθεια, πῶς θὰ μπορούσαν νὰ ὑποφέρουν τόσες στερήσεις τὰ δυὸ παιδάκια ; Ἀλλὰ κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνουν ἐκεῖ μέσα, θὰ πέθαιναν τουλάχιστον μαζί...

Γιὰ νὰ διώξη τίς θλιβερές της σκέψεις, ἡ Μηλιά, ἡ ὁποῖα ἦταν γενναία κοπέλλα, ἀποφάσισε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν κατοικία τους.

Στὴν ἀρχή, ξαναεἶδε τὴ δεξαμενὴ γεμάτη νερὸ γλυκύτατο και διαυγέστατο... Τί χαρά !... Θὰ εἶχαν τουλάχιστον νὰ πίνουν ὅσο ἤθελαν... Ναί, ἀλλὰ τί θὰ ἔτρωγαν ;... Τὰ τρόφιμα πού εἶχαν μαζί τους θὰ ἔφθαναν γιὰ δυὸ-τρεις ἡμέρες τὸ πολὺ... Ὑστερα ;

Τότε ἡ Μηλιά θυμήθηκε ὅτι μιὰ φορὰ ὁ παπᾶς στὴν ἐκκλησία τοὺς εἶχε πει ὅτι ὁ Θεὸς φροντίζει γιὰ τὰ φτωχὰ κι' ἀδύνατα πλάσματά του, ὅτι Αὐτὸς τὸν νύνει τὰ ἄνθη, ὅτι Αὐτὸς τρέφει τὰ πουλάκια... Μήπως ἡ Μηλιά κι' ὁ Γιαννάκης δὲν ἦσαν κι' αὐτοὶ δυὸ δυστυχισμένα πουλάκια, ὄρφανά ἀπὸ πατέρα και μητέρα ;... Ὁ Θεὸς θὰ τὰ ἔβλεπε λοιπὸν και θὰ τὰ εὐσπλαγχνιζόταν... Παρηγορημένη κάπως ἀπὸ τίς σκέψεις αὐτές ἡ μικρούλα πήρε τὸν ἀδελφό της ἀπὸ τὸ χέρι και κατέβηκαν μαζί τὴν πέτρινη φυσικὴ σκάλα.

— Ἐλα, τοῦ εἶπε νὰ τριγυρίσουμε μαζί τὸν κῆπο μας και νὰ δοῦμε τί μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ...

— Τὸν κῆπο μας ; ἔκανε ὁ Γιαννάκης ξαφνιασμένος. Ὁ ἀστειεύεσαι βέβαια ; Ἐδῶ δὲν βλέπω οὔτε πατάτες, οὔτε κάρδια, οὔτε κεραιές, οὔτε τίποτε ἀπ' ὅ,τι εἶχαμε στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ μας...

Και πράγματι, μονάχα ἄμμος ὑπῆρχε κάτω στὴν ἐσωτερικὴ αὐλὴ τοῦ θράχου. Ἀλλὰ σὲ μιὰ γωνιά ὑψωνόταν ἕνας πελώριος θὰ πουλιότανε στοὺς ξένους...

(Ἄκολουθεῖ)

—Κοντεύουμε νὰ φτάσουμε; ρωτοῦσε κάθε τόσο ὁ Γιαννάκης μ' ἀγωνία.

τὰ φύκια ἦσαν πολὺ ξερά. Σκέφθηκε λοιπὸν ὅτι μπορούσε ν' ἀνεβάσῃ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ στὸ σπήλαιο γιὰ νὰ κἀν ἕνα στρῶμα πιὸ μαλακὸ ἀπὸ τὴν ἄμμο, ν' ἀπλώσῃ κατόπιν και τὰ ὑγρά νὰ ξεραθοῦν στὸν ἡλιο και νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν ὕστερα γιὰ σκέπασμα ἐναντίον τοῦ νυχτερινοῦ κρύου.

Ἀμέσως ἡ Μηλιά ἀνέβηκε ἀπάνω στὸ σωρὸ, μάζεψε τὰ φύκια πού ἦσαν ἀπάνω-ἀπάνω και τὰ πέταξε στὸ Γιαννάκη.

— Πήγαινε τα στὸ πρῶτο σκαλοπάτι, τοῦ εἶπε, κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἐγὼ θὰ τ' ἀνεβάσω ὡς τὸ παλάτι μας.

Ὁ Γιαννάκης εἶχε ὅλην τὴν καλὴ θέλησι νὰ κἀν ὅ,τι τοῦ ἔλεγε ἡ ἀδελφή του. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ τὰ χέρια του ἦσαν πολὺ μικρά, δὲν μπορούσε νὰ μεταφέρῃ κάθε φορὰ παρὰ μιὰ ἀγκαλιά φύκια. Τότε ἡ Μηλιά κατέβηκε ἡ ἴδια και με τέσσερες-πέντε δρόμους μετέφερε στὴν ἀρχὴ τῆς σκάλας ἕνα σωρὸ φύκια και τὰ στίβαξε ἐκεῖ. Κατόπιν τ' ἀνέβασαν κ' οἱ δυὸ μαζί μέσα στὴ σπηλιά, ὅπου ἡ Μηλιά τὰ ἀπλώσε ἀπάνω στὴν ἄμμο και σχημάτισε ἕνα στρῶμα παχύτατο και ἀπαλό... Ἄ, τώρα μάλιστα !... Θὰ μπορούσαν νὰ κοιμῶνται περίφημα... Δὲν εἶχαν ὅμως πάρει ἀκόμα και τὰ φύκια, τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς χρησίμευαν γιὰ σκέπασμα. Ἀλλὰ ὁ Γιαννάκης ἦταν κατακουρασμένος και δὲν μπορούσε νὰ κατεβῆ ἀμέσως πάλι τὴ σκάλα.

— Καλά... Κάθησε ἐσὺ ἐδῶ και πηγαίνω μόνη μου, εἶπε ἡ Μηλιά.

— Τί θὰ μείνω μόνος ἐδῶ ; εἶπε ὁ Γιαννάκης. Κι' ἂν θγῆ κανένα θεριὸ ὅσο θὰ λείπῃς και με φάει ;... Ὁχι ! Ὁχι ! Δὲν θὰ πᾶς πουθενά !...

Κι' ὁ Γιαννάκης ἄρχισε τὰ κλάματα και πιάστηκε ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς ἀδελφῆς του... Ἡ Μηλιά ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ. Ἐπειτα συλλογίστηκε ὅτι δὲν θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ κατεβῆ πάλι, γιὰ τὴν σάν φαροπούλα πού ἦταν, ἤξερε ὅτι γρήγορα πάλι θ' ἀνέβαινε ἡ παλίρροια. Ἦταν περίεργη ν' ἀνακαλύψῃ ἀπὸ ποῖο μέρος ἡ θάλασσα εἰσχωροῦσε στὸ θράχο...

Ἡ Μηλιά δὲν ἄργησε νὰ τὸ μάθῃ... Ἐν πρώτοις εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὴ θάλασσα πού ἄρχισε νὰ φουσκῶνῃ... Κάθε τῆς κύμα προχωροῦσε κι' ἀπλωνόταν ὀλοένα πρὸς τὴν ἄμμο... Τὰ μεγαλύτερα κύματα σκέπαζαν τὰ μπροστινά τους και τὰ δυὸ μαζί ἐξεχυνόντουσαν στὴν ἀκτὴ. Ἐπειτα γύριζαν πάλι πίσω, ἀφήνοντας μιὰ γραμμὴ λευκοῦ ἀφροῦ, ἡ ὁποῖα σχηματιζόταν ὀλοένα και πιὸ κοντά...

Ἡ θάλασσα ἀπείχε ἀκόμα ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ Βράχο κι' ὡστόσο ἡ Μηλιά ἄκουγε μ' ἔκπληξί της ἕνα ὑπόκωφο κρότο, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ γωνιά τῆς αὐλῆς.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο κρυβόταν ἀπὸ μιὰ προεξοχὴ τοῦ θράχου... Τί νὰ συνέβαινε τάχα ἐκεῖ ;... Κοντὰ θρῖσκόντουσαν σωριασμένα κάθε λογῆς ξύλα: πάσσαλοι, σανίδες, κουπιά, — ἀπὸ καιρὸ χωρὶς ἄλλο μαζεμένα ἐκεῖ πέρα...

— Κύττα, Γιαννάκη, κύτταξε ! φώναξε ἔξαφνα ἡ Μηλιά μ' ἕνα σκίρτημα τρόμου, πού ἔκανε και τὸν ἀδελφό της νὰ τρομάξῃ κι' αὐτός.

Και τοῦ ἔδειξε τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀκουγόταν ὁ παράδοξος ἐκεῖνος κρότος. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ μπαῖνῃ με μανία στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θράχου. Ἀφρίζοντας τὸ κύμα, πλημμύριζε τὴν ἄμμο τῆς αὐλῆς, τραβιότανε πάλι και ξαναπροχωροῦσε, σκεπάζοντας μεγαλύτερη ὀλοένα ἔκτασι. Αὐτὸ ἐξακολουθοῦσε νὰ γίνεται ἐπὶ πολλὴ ὥρα. Ἡ θάλασσα ἀνέβαινε με τὴν ταχύτητα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θράχου, ὥστε με φόβο ἡ Μηλιά ἀναμέτρησε ἀπὸ τὸ ὕψος πού θρῖσκόταν τὴν ἀπόστασι πού τοὺς χωρίζε ἀπὸ τὸ νερό. Ἡσύχασε ὅμως, ὅταν συλλογίστηκε πῶς ἂν τὸ νερὸ ἔφτανε ὡς τὸ παλάτι, ὅλη ἡ χώρα θὰ πνιγόταν, γιὰ τὴν ἡ σπηλιά τους θρῖσκόταν ψηλότερα ἀπὸ ὅλα τὰ σπιτία τοῦ χωριοῦ... και ἀπὸ τὸ σπιτάκι τους, τὸ ὁποῖο σωρὸς ἀπὸ φύκια. Ἡ Μηλιὰ σλημρ - σλημρ 123 30103123031